

Biddend bijeen: **Together** en ons gebed voor de christenen in het Heilig Land

door Fokke Wouda

“Christus, zie om naar uw familie. Wij smeken u de hunkering te lenigen van wie hongeren en dorsten naar gerechtigheid,” bad de orthodoxe patriarch van Jeruzalem Theophilus III indringend tijdens Together: Samenkomst van Gods Volk, een week voor de grote aanslag van Hamas op Israël die de verschrikkelijke grondoorlog in de Gazastrook inluide.

Together – samen. Een christenheid verenigd in gebed voor elkaar en met elkaar. “Waar één lid lijdt, lijden alle leden mee,” schrijft de apostel Paulus. Daar op het Sint Pietersplein maakte het gezamenlijk bidden, zwijgen en zegenen door al die verschillende kerkleiders grote indruk op de Nederlandse jongeren die met onze vereniging waren afgereisd naar Rome. Getroffen door dit getuigenis van een verenigd christendom en de hoop die daaruit spreekt. Maar ook door de eensgezinde zorg om mens en natuur. Dankbaar kijken we in dit nummer van Overeen terug op die prachtige reis.

Het was een reis die een jaar lang veel inspanning van de vereniging heeft gevegd en niet zonder resultaat. Het bood ons de gelegenheid om samen met jonge christenen met heel diverse kerkelijke achtergronden aanwezig te zijn bij een uniek en bepalend moment in de ontwikkeling van onze kerk: de

synode over synodaliteit. Waarbij de betrokkenheid, input, ervaring, wijsheid en gebed van andere christenen expliciet gevraagd is. Die reis heeft ook een mooie groep mensen bijeengebracht. Veel van hen hebben aangegeven geraakt te zijn door deze ervaring en erdoor gemotiveerd te zijn mee te werken aan het herstel van de eenheid. Dat biedt hoop voor de vereniging en de voor de oecumene in Nederland.

Verder leven we mee met de Kerk in het Heilig Land, waarvoor we uw gebed in het bijzonder vragen op de Zondag voor de Oosterse Kerken op 28 april 2024. Als achtergrond bij die zondag treft u een interview met Kardinaal Pizzaballa aan, de Latijnse Patriarch van Jeruzalem. Kort na de aanslag in Israël op 7 oktober bood hij zichzelf aan als gijzelaar in plaats van de door Hamas meegevoerde kinderen. Het heeft niet mogen baten. Nu leidt hij

het Latijnse deel van de christelijke gemeenschap, zowel in Israël als in de Palestijnse gebieden, in nauwe verbondenheid met de andere christenen in het gebied. De christelijke presentie in het land staat onder grote druk en als Nederlandse kerkprovincie willen we meeleven met onze broeders en zusters daar. Together: wat heeft dit initiatief van Taizé en Paus Franciscus veel moois gebracht. We bieden u in dit nummer enkele ervaringen van deelnemers, de staf van de vereniging en van zuster Nadia, die samen met anderen een Taizé-viering organiseerde in Nijmegen om hier in Nederland aan te sluiten bij dat gebed in Rome. Ervaringen die uitnodigen tot meer; we zijn daarom dankbaar voor uw gift in contributie of donatie om ook het komende jaar activiteiten te ontplooiën om de oecumene in Nederland te stimuleren!

Patriarch Theophilus III van Jeruzalem zegent de deelnemers aan Together, samen met Paus Franciscus en vertegenwoordigers van het wereldchristendom.

Together: **Samenkomst** van het Volk van God

door Broeder Matthew (Taizé)

Tijdens de jaarlijkse gemeenschapsraad van Taizé die eind januari plaatsvond, heb ik mijn dankbaarheid uitgesproken jegens Broeder Alois voor zijn initiatief dat leidde tot de *Together* bijeenkomst van het Volk van God die zo'n diepe indruk heeft gemaakt op zoveel mensen bij de opening van de Synode in Rome afgelopen oktober.

Ik denk dat we kunnen zeggen dat dit avondgebed aanzienlijk heeft bijgedragen aan de nadruk op aandacht voor oecumene in het synodedocument dat aan het einde van de eerste zitting van de Synode werd gepubliceerd. Het was zo belangrijk dat de voorbereiding van dit evenement echt in harmonie met verschillende bewegingen, gemeenschappen en organisaties, van verschillende kerkelijke kleuren, plaatsvond. Taizé speelde een rol, maar trad niet op de voorgrond.

Als we nadenken over onze oecumenische roeping, moeten we deze weg dan niet allemaal bewandelen? Alles doen wat we kunnen om christenen van verschillende achtergronden sa-

men te brengen, maar zonder te veel ruimte voor onszelf op te eisen? Dit wakkert een passie voor eenheid in mij aan en ik hoop dat het in de toekomst een weg voor ons als gemeenschap kan zijn. Het is de weg van de kleinen van het Evangelie die altijd proberen de gave te verwelkomen die God in elke situatie aanbiedt.

Together en de voorbereiding ervan hebben ons veel geleerd, maar misschien was het belangrijkste voor ons als gemeenschap juist de ontdekking dat de oecumenische reis altijd kenotisch is. Het houdt een zelfverloochening in, een loslaten van de vaak gekoesterde eigen identiteit om anderen te verwelkomen, hun gave te erkennen en te ontvangen in het besef dat

deze bijdraagt aan de opbouw van het Lichaam van Christus.

Jongeren zijn vaak instinctief 'synodaal.' 'Luistergesprekken' zoals die tijdens de zitting van de synode werden gevoerd, stellen ons in staat te luisteren naar elkaar en naar de Geest. Als volwassenen die wellicht verantwoordelijkheden dragen in de Kerk of het publieke leven, moeten we dit luisteren meestal opnieuw ontdekken. Jongeren willen van elkaar leren, zoeken wat hen verbindt en zich verheugen in de gemeenschappelijke doelen die zich ontvouwen terwijl ze spreken.

In Taizé hebben de jongerenbijeenkomsten al vele jaren geprobeerd die

Voormalig prior broeder Alois en huidige prior broeder Matthew van Taizé bidden mee tijdens Together, linksonder in het wit.

ruimte te bieden, zodat jongvolwassenen echt samen kunnen delen en de rijkdom kunnen ontdekken van de gave die aanwezig is in elke authentieke ervaring van luisteren en gesprek. Een Bijbeltekst en enkele vragen geven meestal het kader voor dergelijke uitwisselingen. Wanneer we in de eerste plaats luisteren naar het Woord van God, dan richt dat ons op het essentiële. Andere kwesties kunnen worden aangesneden nadat onze aandacht aldus gefocust is. Hoe kunnen we dergelijke kansen blijven bieden aan jongeren in onze Kerken vandaag?

De Oecumenische Gebedswake *Together* bracht ongeveer twintig leiders van verschillende Kerken en kerkelijke organisaties samen, die samen luisterden naar het Woord

van God, samen baden, samen voor het San Damiano Kruis stonden en uiteindelijk een gezamenlijke zegen gaven op het Sint-Pietersplein. Zoiets was nog niet eerder gebeurd. Paus Franciscus kwam binnen met en zat op hetzelfde niveau als Patriarch Bartholomeüs, Aartsbisschop Justin Welby, algemeen secretaris van de Lutherse Wereldfederatie Dr. Anne Burghardt, Patriarch Ignatius Aphrem II, evenals leiders van de Gereformeerde kerken, Pinksterbeweging, Baptisten, Evangelische beweging en Methodisten. Ze waren *cum Petrus* in plaats van *sub Petrus*. En we mogen niet vergeten dat synode-deelnemers uit de hele wereld ook aanwezig waren, evenals ongeveer 18.000 mensen van zeer uiteenlopende achtergronden en denominaties die op het plein baden.

We hebben meer tijd nodig om de betekenis van dit teken te begrijpen. Maar dankzij ons gemeenschappelijk doopsel in Christus zijn we al verenigd en kunnen we veel samendoen. Wanneer dit zichtbaar wordt, zoals het geval was op 30 september, wordt er een precedent geschapen waar wij niet achter kunnen terugkeren. Theologen, kerkleiders en het volk van God moeten de consequenties trekken. Wat betekent het als ze allemaal samen voor het Kruis staan? Wat betekent het als ze allemaal samen naar het Woord van God luisteren? En misschien nog belangrijker, wat betekent het voor de wederzijdse ambtserkenning wanneer twintig leiders van verschillende Kerken samen een vergadering kunnen zegenen? Wat zegt de Geest vandaag tot de Kerken? ●

Together laat mensen thuis komen

door Nadia Kroon

In de zomer van 2023 was ik op een bijeenkomst met een flinke groep jonge christenen uit allerlei kerken. Er heerste een vrolijke sfeer. Al deze jongeren, sommigen uit mijn eigen stad, waren naar Utrecht gekomen om zich voor te bereiden op de grote Together viering in Rome. Het raakte mij hoe vanzelfsprekend onze onderlinge christelijke verbondenheid voelde. Ik voelde me niet meer een eenzame grensganger, maar opgenomen in een groter geheel.

Om dat uit te leggen moet ik nog een aantal jaren verder terug in de tijd. Naar een gesprek dat ik had toen ik voor het eerst betrokken raakte bij een lokale rooms-katholieke parochie:

‘Ik heb het gevoel alsof ik tussen twee werelden leef.’

Al pratend, zat ik tegenover de pastoor van de eerste katholieke parochie waar ik lid van zou worden.

‘Aan protestanten probeer ik uit te leggen dat het katholieke geloof best meevalt, en aan katholieken dat het protestantse geloof echt niet zo vreemd is.’

Ik zat in het kantoor van deze priester na jarenlang kerkelijk werker te zijn geweest in de PKN, terwijl ik tegelijkertijd zuster was bij de Rooms-Katholieke augustijnen. Ik was opgegroeid in de Christelijke Gereformeerde en Gereformeerd

Vrijgemaakte kerk en kende ook de evangelischen en oud-katholieken goed. Kortom, ik bewoog me makkelijk over kerkgrenzen heen, maar zou ik ook ergens thuis kunnen zijn? En kan dat als je het niet overal mee eens bent? Als je niet precies in één hokje past? Als er zelfs mensen in die kerken zijn die jou niet willen of slechts ten dele?

De pastoor, zelf ook een grensganger als emigrant uit een ander werelddeel, antwoordde: ‘Je bent van harte welkom. En protestanten en katholieken, dat zijn niet twee werelden. Het is één wereld. Je mag die christelijke achtergrond van harte meenemen.’

Dit was een heel positieve ervaring. Een houding zoals ik die tegen kwam op de Together bijeenkomst in Utrecht. Toch waren er regelmatig ook andere ervaringen. Zo ben ik twee jaar lang als protestant (met toestemming vanuit Rome) zuster geweest in een Augustijnse congre-

gatie. Als jonge religieuze zuster kom je zelden leeftijdsgenoten tegen die dezelfde keuze maken. Dat kan een gevoel van eenzaamheid geven. Gelukkig was er elk jaar de Jongreligieuzendag. De enige dag in het jaar dat ik me in dit opzicht niet alleen hoefde te voelen. Het was elk jaar als een warm bad.

Toch konden ook op dit soort dagen nare verrassingen plaatsvinden. Voor nu deel ik alleen deze herinnering. Ik weet het nog goed. Met enthousiasme en een warme gloed vanbinnen liep ik naar het klooster van de Birginitessen in Weert, waar dit jaar de bijeenkomst zou plaatsvinden. Ik zou, inmiddels voor de derde keer, weer de mensen ontmoeten met wie ik een band had opgebouwd en die precies wisten hoe het was om mijn levenswijze te leiden. Bij wie ik vaak aan één woord genoeg had en met wie ik kon lachen en plezier kon maken. Het zou een gevoel van thuiskomen worden.

Tot ik bij de deur van kloosterkerk aankwam. Er hing een groot vel papier. Met flinke, dikgedrukte letters stond er dat niemand welkom was deel te nemen aan de eucharistie behalve Rooms-Katholieken die hun eerste communie hadden gedaan. Het stond er zo dwingend en agressief. Ik was helemaal van mijn stuk. Ik nam

plaats in de banken en voelde me opnieuw eenzaam. Opnieuw hoorde ik er niet bij. Tijdens de viering had ik moeite mijn tranen in te houden.

Together, het Engelse woord voor samen, erkent dat je pas thuis kunt zijn als anderen je thuis laten zijn. Thuiskomen is ergens mogen zijn zoals je bent. Het is je eigen uniciteit en achtergrond mee mogen nemen en vruchtbaar mogen maken. Soms werd ik afgewezen, bij de deur al: 'niet goed genoeg', was de boodschap. Maar velen op mijn weg, de pastoor van die eerste parochie en zijn collega's, de vele religieuzen die ik heb ontmoet, maar ook alle leden van de protestantse kerken in mijn leven en allerlei katholieke parochianen, zij gaven mij wel die kans en die ruimte. Gelukkig zijn zij in de meerderheid, al doet afwijzing soms zoveel pijn dat het de liefde overschreeuwt.

Vanuit deze ervaringen van zoeken naar een thuis, wetende dat ik nooit ergens helemaal zou passen, zat ik op een dag in september in een Taizéviering. Een heel bijzondere 'Together-Taizéviering'. Ik kon niet mee naar Rome door praktische omstandigheden, maar was zo geraakt door het idee dat ik een zelfde soort viering samen met medeparochianen in Nijmegen heb georganiseerd. We hadden zoveel mogelijk protestanten én katholieken uitgenodigd. De zondagen ervoor was ik in allerlei kerken te vinden om mensen uit te nodigen.

Desondanks verwachtte ik op die zaterdagavond toch eigenlijk maar een kleine groep. (Misschien iets te weinig vertrouwen in de Geest.) Maar al gauw stroomden er almaar meer mensen binnen. Uit allerlei kerken in Nijmegen. De liturgieboekjes raakten op, we moesten overal Taizébundels vandaan slepen. Het werd bijna chaotisch, maar iedereen was blij en begroette elkaar hartelijk. Bekenden en onbekenden.

Uiteindelijk keerde voor de viering de rust weer. Uiteindelijk zaten we daar. Uiteindelijk zat ik daar. Zielsgelukkig. Samen zongen en baden om het waaien van de Heilige Geest. De Geest die één maakt en zich niet aan onze grenzen houdt. Op dat moment voelde ik het: we waren samen in één wereld.

Ik voelde in de grond van mijn hart: ik ben thuis.

Sinds ruim twee jaar ben ik ingetreden bij een andere kloosterorde: de dominicanessen in Nijmegen. Onze spiritualiteit draait om dialoog. Om met elkaar in gesprek gaan, zodat we van elkaar kunnen leren en vooral elkaar leren liefhebben. Dat is niet altijd makkelijk, maar dat is de weg van Jezus ook nooit geweest. Soms kom ik nog wel eens afwijzing en uitsluiting tegen, juist ook in de kerk. Meestal, gelukkig, is er warmte, een hartelijk welkom en acceptatie.

Samen met de rest van de Rooms-Katholieke Kerk werk ik nu mee aan ons doel om een 'synodale kerk' te worden. Een kerk waarin iedereen gehoord wordt, gezien iedert, en welkom is. Het is ingewikkeld, een strijd, soms verwarrend, soms prachtig. Soms dat allemaal tegelijkertijd. Mijn bijdrage is onder andere als presentatrice van het Synodecafé (zie www.luisterendopweg.nl). Via talkshowachtige uitzendingen proberen we het proces dichterbij de mensen te brengen. Ik weet mij hierin gesteund door het gebed van al mijn protestantse en diverse katholieke broeders en zusters.

Ik heb met dit artikel iets gedeeld van mijn verhaal en een deel van mijn synodale ervaring, maar geen enkel mens past in een enkelvoudig hokje. We zijn allemaal rijkgeschakeerde personen met diverse geestelijke ervaringen, denkbeelden en overtuigingen. Het synodale gesprek, het samen vieren en alle ervaringen eromheen zorgen ervoor dat elk mens de ruimte krijgt om gehoord en gezien te worden. Alleen door met elkaar in gesprek te gaan en rond dezelfde tafel te zitten, zoals ik bij de pastoor of zoals de gelovigen bij de Taizéviering rond het altaar, komen werelden samen en kunnen mensen thuiskomen. Thuis bij elkaar, thuis bij God.

Dit is mijn missie, en ik dank alle betrokkenen bij Together dat ik hier niet alleen in ben. ●

Hebben wij niet allen één God?

Met jongeren naar het Taizé avondgebed voor de synode in Rome

door Mirella van Herp

Van jongs af aan vraag ik me af waarom mensen elkaar niet accepteren zoals ze zijn. Zo ben ik opgevoed door mijn orthodoxe moeder en katholieke vader. Voor mij is iedereen gelijk, ongeacht geloof, politieke voorkeur of huidskleur. Daar ben ik mijn ouders nog steeds dankbaar voor.

Al jarenlang stond Rome op mijn bucketlist. Het was dan ook geweldig om mee te mogen gaan naar Rome met de jongeren van de Together-reis. Zelfs nu vertel ik aan iedereen die het maar wil horen over de reis en mijn ervaringen.

Rond maart vorig jaar kreeg ik via de coördinator van de vereniging te horen dat het de bedoeling was om met een groep jongeren naar Rome te reizen. De werkzaamheden eromheen gaven me veel energie en maakten me erg enthousiast. Het organiseren van de reis, subsidies aanvragen samen met Christien van den Heuvel (oud-penningmeester), ondersteunen bij het ontwikkelen van het programma, betrokken zijn bij het projectteam Together, enzovoort.

Fokke en ik hebben een aantal keren mogen genieten van de gastvrijheid van de teamleden en hun kerken. Tijdens deze bijeenkomsten gaven wij het project vorm en werd ook tijd vrijgemaakt om samen te bidden, te praten en de kerken waarin wij te gast waren te bezichtigen.

Vanaf september liep de spanning op. Hoe zou de reis verlopen? Zouden we ons verbonden voelen met de jongeren en hoe zouden de onderlinge contacten verlopen? Een reis organiseren is niet moeilijk, maar hoe zou dat onderweg gaan?

Op 28 september stapten we eindelijk de bus in. Een aantal deelnemers

in Utrecht, een aantal in Den Bosch. Samen onderweg. Op de heenreis zat alles wat tegen kon zitten ook daadwerkelijk tegen. Maar door de vele intense gesprekken en gezelligheid vloog de tijd voorbij. Oecumene voerde de boventoon. Iedereen luisterde naar elkaar en gaf zijn mening over gevoelige onderwerpen zoals het vieren van de eucharistie. Ook de persoonlijke gesprekken met verschillende mensen raakten me. Door onze vertraging konden wij het diner in het hotel niet halen. Gelukkig konden wij nog net voor sluitingstijd in een supermarkt een allegaartje aan eten en drinken inslaan. Wij nuttigden het buiten op de parkeerplaats, maar het gaf me het gevoel van het delen van brood en wijn...

Bij aankomst in Rome werden we opgewacht door de gastgezinnen en de priester. Ook dit deel van onze reis liep behoorlijk uit. Maar wat een hartelijk welkom! Fokke en ik kwamen bij Laura en Vincenzo terecht. Mensen die op een mooie manier in het leven staan en bij wie het geloof centraal staat. We werden in hun huis opgenomen alsof we er al jaren kwamen. Het was al heel laat, maar toch kregen wij een meergangen menu voorgezet. Deze dame kon geen hap meer op, behalve het toetje dan.

Zaterdag zijn we met een paar mensen Rome ingegaan. Ik hoop er nog een keer naartoe te gaan om alle historische gebouwen te bekijken. Aan het eind van de ochtend kwamen we allen samen om te eten en vandaaruit aan de

worship mee te doen. Dit was nieuw voor mij, maar heel bijzonder om mee te maken. Na de worship ging de Together-groep lopend met in totaal 6000 personen naar het Sint-Pietersplein. Onderweg volgden weer mooie gesprekken. Het meest staat mij een man bij die de Russische vlag droeg. Stoer maar ook mooi om kenbaar te maken dat het om het geloof gaat, het samen op weg zijn en niet om de oorlog.

Na aankomst bij het Sint-Pietersplein en na lang in de rij staan om binnen te komen, was dan eindelijk het moment daar waar we voor kwamen. De paus en alle kerkleiders spraken een gebed uit. De paus gaf aan dat we het samen moeten doen. Alle kerkleiders stonden op een gegeven moment op een rij en gaven de zegen. Het was de kers op de taart voor mij. Een kerkhistorische ervaring die ik voor de rest van mijn leven met me zal dragen.

Na afloop zijn we Rome ingelopen om met de metro weer terug naar het gastgezin te gaan. Helaas zat ons avontuur er de volgende ochtend weer op. Uiteraard niet voordat we afscheid hadden genomen van alle gastgezinnen met een uitgebreide afscheidslunch.

Deze reis was fantastisch, een begin van iets nieuws waar ik in geloof en voor bid. Dit zal tijd kosten, maar ik blijf erop vertrouwen. Ik denk hierbij aan de poster van Willibrordzondag 2023 met de slogan: Hebben wij niet allen één God?

Mirella (links in blauw) met 'haar' jongeren onderweg.

Gazaanse christenen hebben 'geen huizen, water of elektriciteit'

door Joseph Tulloch en Antonella Palermos

In januari bracht Kardinaal Pierbattista Pizzaballa, de Latijnse patriarch van Jeruzalem, een bezoek aan Rome. Op maandag 15 januari besprak hij de situatie in het Midden-Oosten met paus Franciscus. Na afloop zei hij tegen journalisten dat ze hadden gesproken over 'de humanitaire situatie van de christelijke gemeenschap in Gaza en in het Heilige Land meer in het algemeen,' evenals over de stand van de dialoog in de regio en de vooruitzichten op vrede.

Christenen in Gaza

In antwoord op vragen van verslaggevers zei patriarch Pizzaballa dat de christenen in Gaza 'dezelfde situatie doormaken als iedereen.' 'Ze zijn geen apart volk,' zei hij, en hoewel het feit dat ze een 'kleine minderheid, een heel klein aantal' zijn, op hen drukt, is hun situatie 'een microkosmos van de moeilijkheden die de hele bevolking ervaart.' 'Het is niet gemakkelijk, zelfs voor de christenen, om in een situatie van grote verdeeldheid te verkeren waar iedereen geacht wordt partij te kiezen,' merkte de kardinaal-patriarch op. Hij voegde eraan toe dat hij regelmatig contact heeft met de katholieke parochie van Gaza, die zich in het noorden van de Gazastrook bevindt, waar nu minder gevochten wordt. 'Militaire operaties zijn verder naar het zuiden verplaatst,' zei de patriarch, 'maar het blijft een gebied waar niets is: er

zijn geen huizen, er is geen water, er is geen elektriciteit, er is niets. Het is een situatie van extreme armoede en er zijn geen instellingen aanwezig.'

Jordanië als basis voor humanitaire missie

Patriarch Pizzaballa was naar Italië gereisd vanuit Jordanië, waar hij de voorgaande week was geweest. 'De situatie in Jordanië is complex, maar ik moet zeggen dat het het enige land is dat zowel vanuit politiek als humanitair oogpunt stabiel is,' legde hij uit. 'Als we humanitaire hulp naar Gaza moeten brengen, is ons adres het Jordaanse koninklijk huis.' De patriarch meldde dat hij heeft gesproken met koning Abdallah, de Jordaanse regering en verschillende instellingen 'om te zien of we de communicatiekanalen met Gaza en ook met de restanten van de Palestijnse autoriteit die daar nog over zijn, open kunnen houden.' Jor-

danië is daarom op dit moment 'het meest stabiele referentiepunt' voor de Kerk, maar 'er is ook samenwerking, zij het minimaal, met humanitaire organisaties en met Egypte.'

De dialoog moet doorgaan

De zoektocht naar een einde van de oorlog in Gaza, zei patriarch Pizzaballa, is niet eenvoudig. 'We moeten in fases denken,' zei hij. 'Er zal geen onmiddellijke oplossing zijn. Wat nu belangrijk is, is om communicatiekanalen te vinden tussen de twee partijen. Tussen Israël en Hamas.' De katholieke kerk, voegde hij eraan toe, zal blijven werken aan dit doel.

Bron: Vatican News 15 januari 2024, <https://www.vaticannews.va/en/vatican-city/news/2024-01/pizzaballa-gaza-christians-jordan-dialogue-peace-pope-francis.html> ●

Patriarch Pizzaballa en Paus Franciscus, Bron: Vatican Media

TOGETHER: indrukken van deelnemers

Veertig jonge christenen maakten samen een bijzondere reis. Hier een kleine greep uit de indrukken die zij hebben opgedaan. Lees de complete verhalen en die van andere reisgenoten op www.oecumene.nl/together!

Maartje: Op deze reis heb ik een andere kant van oecumene leren kennen, door met zo'n divers gezelschap in de bus te zitten, samen te praten, te bidden, te lachen en te huilen. Werkelijk oecumene ervaren, is het gevoel dat je met elkaar zusters en broeders in Christus bent, ongeacht je achtergrond. Op het plein tijdens het gebed, toen de kerkleiders zich met hun rug naar ons keerden en met ons mee samen Christus aan het kruis aanbaden, kreeg ik het gevoel dat wij met z'n allen de kerk vormen. Ieder op zijn eigen manier, maar allemaal gericht op

Christus. Juist dat beeld, en doordat er om ons heen alleen jongeren waren, kreeg ik heel sterk de gewaarwording: Jongeren zijn niet de toekomst van de kerk, we zijn de kerk. ●

Matthijs: Hoogtepunten in de gebedsdienst waren voor mij het samen zingen met duizenden jongeren op het Sint Pietersplein en de aanwezigheid van zo veel kerkleiders van verschillende christelijke stromingen.

Dit kwam prachtig samen in het Kyrie gebed. Hierbij stapten de aanwe-

zige kerkleiders om de beurt naar voren om hun voorbeden uit te spreken, gevolgd door een gezongen Kyrie.

De eenheid die zij uitstraalden toen ze aan het eind van de dienst naast elkaar, samen, de zegen uitspraken raakte mij onverwachts. Tijdens de reis heb ik die eenheid niet alleen bij de kerkleiders gezien, maar ook binnen onze groep. In open gesprekken. In omzien naar elkaar. We reisden met een gezamenlijk doel, gelovend in één God. In onze verscheidenheid samen op weg. ●

Zondag voor de Oosterse Kerken

2024

Op 28 april 2024 bidden alle parochies in Nederland in het bijzonder voor de Oosterse kerken. Ditmaal vragen we specifiek uw gebed voor de christenen in Israël en de Palestijnse gebieden. Van harte bevelen wij onze preekchets en voorbeden aan. Deze zijn te vinden op www.oecumene.nl.

Colofon

Overeen is het communicatieblad van de Katholieke Vereniging voor Oecumene Athanasius en Willibrord.

Leden, donateurs en parochies ontvangen het blad twee maal per jaar.

Redactie:

Dr. Fokke Wouda, Mirella van Herp

Vormgeving & drukwerk:

www.laumemedia.nl

KATHOLIEKE VERENIGING VOOR

OECUMENE

Emmaplein 19A, 5211 VZ 's-Hertogenbosch

telefoon 073-7370026 | www.oecumene.nl

e-mail secretariaat@oecumene.nl

NL97 INGB 0000801919

NL73 INGB 0001087628

ISSN: 1568-2862